

דף סא.

הרמב"ם הל' מהומר בפורה פ"ד ה"ב

עין משפט א.

נת אחר ולא גילה בשבייעי וגילח בשמייני או אחר כמה ימים ביום שיגלה יטבל ויעריב שימושו ולאחר יbia

כ. **כسف** משנה: נת אחר ולא גילה בשבייעי וכו'. פשוט הוא במשנה פ' ג' מינין (דף מ"ד):
כיצד עושין לו וכיר' המצורע עומד חוץ לעוזרת ישראל. מפני שהוא מחוסר כפורים ותנן
בפירקא קמא דכלים שמחוסר כפורים אסור ליכנס לעוזרת ישראל. ומה שכתב נגדי פתח
מורחית באסקופת שער ניקנור ופניו למערב. בתורת הנים על פסוק והעמיד הכהן המתהר
לפני ה' פתח אהל מועד מעמידן בשער ניקנור אחורייהם למזרחה ופניהם למערב: ושם
עומדים כל מהוטרי כפורה וכו'. בפרק דסוטה (דף ח') אה דתנן שעל פתח שער ניקנור
משקין את הסותות ומתרים את היולדות ואת המצורעים בשלמא סותות וכו' ומצורעים
דכתיב לפניו ה' אלא يولדות מית [אלילימה] משום דעתין וקיימין אקורבניאו וכו' איה זבין
זבות נמי ומשני אה'ין ותנאו חדא מינינו נקט: והכהן לוקח אשם של מצורע וכו'. מפורש
בתורה. ומיש ואם הניף זה בפני עצמו וזה בפני עצמו יצא. בת"כ דריש לה מדכתיב אותו
לאשם: ומיש ואח'כ מביא את האשם של מצורע עד הפתחה ומוכניס שתי ידיו לעוזרה וסומך שתاي
ידיו עליו ושותחין אותו מיד ומקבלים שני הנים את דמו אחד מקבל בכל וכו'. בסוף נגעים:
וכתיב הראב"ד ואח'כ מביא א"א אין כאן אח'כ וכו'. וזויל התוספთא פ"ה דגנעים מביא
אשם ולוגו בידו ומעמידו בשער ניקנור והכהן עומד מבפנים ומצורע מבחוץ ומצורע מניח
ידיו תחת ידו של כבש והכהן מניח ידו על המצורע ומוליך ומביא מעלה ומוריד וסומך
שתי ידיו עליו ונכנס ושותחו בצפון כל הסミニות שבמקדש תיכף שחיטה חוץ מזו שהיתה
בשער ניקנור עכ"ל התוספთא. והראב"ד דיקיך מדקתי נוtal האשם ממקום התנופה ונכנס ושותחו
והדר קתני ונכנס ושותחו מ麻木 דבמקום שמניף שם היה סומך ותו מדקתי נוtal הסミニות
שבמקדש תיכף שחיטה חוץ מזו שהיתה בשער ניקנור ממשע שהסמיכה הייתה תיכף
لتנופה במקום שהוא מניף ואח'כ היה הכהן נוטל האשם ממקום התנופה ונכנס ושותחו
בצפון. ולרבינו ייל דהא לא מכרעא ע"פ שסכמה סמיכה לשחיטה יש לנו לעשות ומילא שיהיה
במקום דמסתמא כל שאנו יכולים לסומך סמיכה לשחיטה יש לנו לעשות ומילא שברינו
להדחק בזו והא דקתי נוtal הסミニות שבמקדש תיכף שחיטה חוץ מזו היינו לומר רב שברן
הקרבנות בעל הקרבן נכנס בעוזרה ובמקום שרצוים לשחוט הקרבן שם סומך ותיכף שוחט
שם וכאן א"א לעשות כן מפני שאין המצורע יכול ליכנס בעוזרה אלא מכnis ידיו לעוזרה
לחיל השער וסומך שם והכהן מוליך האשם ממש לצפון העוזרה ושותח שם והיינו דקתי נוtal
ונכנס ושותחו בצפון כלומר נכנס מפתח העוזרה לצפון הרוי שסERICA היה שומך קצת
מהשחיטה ומשמע שהtanופה הייתה חוץ לעוזרה ודבר תימה הוא. אבל מדקדוק לשון רבינו

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בחסכונותיהם של גדולי ישראל, ניתן להציג בהוצאה "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

נראה שבפנים היה מניפו הכהן לבודו ואח"כ מביאו לפתח העוזה כדי שישמור עליו המצויר אבל ק"ל דקתי בთוספתא שהמצויר היה מנייף עם הכהן וצ"ע. והר"י קורוקס ז"ל כתוב שדעתו ריבינו דכיוון שבפרק כל הפסולים (דף לג') הביאו תוספתא זו ופරיך מינה למ"ד ביה במקצת לא שמה ביה וא"כ ליעיל ידיה ולסמוך וישחוו אותו שם פ"י אלא שהיה צרייכים להוציא האשם מן העוזה ולהזכירו ולהזכירו ומשי דקסבר האי תנא שאין אותו מקום כשר לשחיטה והוא צריך להזכירו לפנים ולא היי תיקף לסמיכה, נראה מכאן דרישא דקתי בתונופת מצורע מניה ידו לאו מתרצתא היא דהא בתונופה לפני ה' בעין וא"כ הרוי כאן ביה במקצת ע"כ. אלא ודאי נראה מכאן דבתונופה לא חישין ואין בה הכנסת יד אלא כהן מנייף במקום שמניף השאר ואח"כ מוציאו בפתח לסמוך גם כיון שהקשו ליעיל ידיה ולסמוך ויהי תיקף נראה שאין שם הכנסת יד אלא לסמיכה מפני התכיפה אבל תנופה כהן לבודו מנייף כי אין לחוש בה לתכיפה וגם תנופה יכול הכהן להניף בשביל הבעלים כמו שמצינו בכמה מקומות שהקפידו על הסמיכה ולא הקפידו על התונופה אף אם לא תהיה בעלים והרוי השולח חטאתו כהן מנייף על ידו לכך לא הטריכו בה להזכיר ידו כמו בסמיכה וקרא תנופה לא אמר אלא כהן וגם דכיוון דכתיב לפני ה' צריך שמניף במקום שמניף שאר תנופות וاع"פ שבתוספתא אמרו שסמיכה זו לא היה תיקף לה שחיטה כבר אמרו בפרק כל הפסולים דלמי'ד ביה במקצת לא שמה ביה מעיל ידיה וסומך להיות תיקף השחיטה ככל הסמיכות שהקפידה תורה על התכיפה בהם אך לא לדעת ר"י בר"י שסובר שאין המקום כשר לשחיטת קדשים וכבר נתבאר בהל' בית הבחירה לדעת ריבינו שעד שער מזרחי שהוא שער ניקור כשר לשחיטת קדשים וככל נקרא צפין גם נתבאר בהל' בית המקדש דבריה במקצת לא שמה ביה וכיוון שכן ה"ז מכניס ידיו וסומך כמ"ש כאן ושותחין שם דתיקף לסמיכה שחיטה ככל הסמיכות עכ"ל. ומ"ש הראב"ד כמו שהגהתי למללה הוא מ"ש אין כאן אח"כ. ומ"ש ואחד בידו הימנית ומערה לידו השמאלית וכו' עד פסל. בתוספתא פ"ק דזבחים והר"י קורוקס ז"ל כתוב דאיתא בתוספתא (פרק בתרא) דנגעים זה שקיבל בכלבי ימין וזה שקיבל ביד מקבל בשמאלו ואם שינה פסל וזה הפך מה שכתב ריבינו ונדרך בפירושה דמאי דקתי זה שקיבל ביד מקבל בשמאלו הינו לומר שקיבל בשמאלו מן הימין שקיבל בה מהבאה ואם שינה שקיבל מן הבאה פסל: הכהן שקיבל מכאן הדם בכליו וכו' עד ואם לא נתן לא כיפר הכל בסוף הנגעים. ומ"ש ואם נתן על השמאלו לא יצא. שם דלא כר"ש. ומ"ש וויצק לחוך כפו של חבירו השמאלית וכן מ"ש וטובל אצבעו הימנית. בסוף הנגעים. ומ"ש על כל הזיה טבילה אצבע בשמן. בת"כ. ומ"ש ואם הזה ולא כיון כנגד בית קדשי קדשים כשרות. נראה דהינו מדתני בתוספתא פ"ק דזבחים היזות שבמצויר שהזון שלא לשמן שאינם מכובנות הרוי אלו כשרות. ומה שכותב ואח"כ יבא אצל מצורע וכו' ואם לא נתן לא כיפר. בפרק בתרא דנגעים אם נתן כיפר ואם לא נתן לא כיפר דברי ר"ע ר' בן נורי אומר שירידי מצוה הэн בין שנתן בין שלא נתן כיפר ומעלהין עליו כאילו לא כיפר ומיתתי לה בראש זבחים (דף י'): ומפרש לה. ומה שכותב ושאר הלוג מתחלק לנחנים. משנה בס"פ כל התדריך (דף צ"א):

קָרְבָּנוֹתִיו אַחֲרֵ שִׁיטָּבֵל פְּעִם שְׁנִיה בָּמוֹ שֶׁבָּאָרְנוֹגָ. כִּי צַד עוֹשֵׁין לוֹ. הַמְצֻרָּע עֲומֵד חוֹזֶ לְעֹזֶרֶת יִשְׂרָאֵל כְּנֶגֶד פֶּתַח מִזְרָחִית בְּאָסְקָפָת שַׁעַר נִיקְנוֹר וּפְנִיוּ לְמַעֲרֵב וּשְׁם עוֹמְדִים כָּל מְחֻסְרִי בְּפִרְהָה בְּעֵת שְׁמַטְהָרִין אָוֹתָן וּשְׁם מִשְׁקִין אֶת הַסּוֹתּוֹת. וַהֲפָהָן לוֹקָח אָשָׁם שֶׁל מִצְרָע כְּשֶׁהוּא חַי וּמְנִיפּוּ עִם לֹג הַשְּׁמָן בְּמִזְרָח כְּדִירָה כָּל הַתְּנוּפּוֹת. וְאֵם הַגְּנִיף זֶה בְּפָנֵי עָצָמוֹ וְזֶה בְּפָנֵי עָצָמוֹ יֵצֵא. וְאַחֲרֵ כֵּה מִבְיאָ אֶת הָאָשָׁם שֶׁל מִצְרָע עַד הַפְּתַח וּמִכְנִיס שְׁתִּי יָדַיו לְעֹזֶרֶת וּסְמָךְ עַלְיוֹ וּשׁוֹחְטֵין אֹתוֹ מִיד. וּמִקְבְּלֵין שְׁנִי כְּהַנִּים אֶת דָמוֹ. אַחֲד מִקְבְּלֵ בְּכָלִי וּזְוּרְקָוּ עַל גַּבְיוֹ הַמְזֻבָּח וְאַחֲד בְּיָדוֹ הַיְמָנִית וּמַעֲרָה לִידָוֹ הַשְּׁמָאלִית וּמִזָּה בְּאַצְבָּעוֹ הַיְמָנִית. וְאֵם שְׁנָה וּקְבָּל בְּשִׁמְאָל תְּחִלָּה פֶּסֶל. הַפָּהָן שִׁקְבָּל מִקְצָת הַדָּם בְּכָלִי מַזְלִיכָו וּזְוּרְקָו עַל הַמְזֻבָּח תְּחִלָּה. וְאַחֲרֵ כֵּה יָבֹא הַפָּהָן שִׁקְבָּל הַדָּם בְּכֶפֶו אֶצְל הַמִּצְרָע. הַפָּהָן מִבְּפָנִים וְהַמִּצְרָע מִבְּחַזֵּץ. וּמִכְנִיס הַמִּצְרָע רָאשׁוֹ וּנוֹתֵן הַפָּהָן מִן הַדָּם שְׁבִכֶּפֶו עַל תְּנוּךְ אַזְנוֹ הַיְמָנִית. וְאַחֲרֵ כֵּה יְכָנִיס יָדָו הַיְמָנִית וַיִּתְּן עַל בְּהָן יָדָו וְאַחֲרֵ כֵּה יְכָנִיס רַגְלוֹ הַיְמָנִית וַיִּתְּן עַל בְּהָן רַגְלוֹ וְאֵם נִתְּן עַל הַשְּׁמָאל לֹא יֵצֵא. וְאַחֲרֵ כֵּה יִקְרִיב חַטָּאתוֹ וּעְוֹלָתוֹ. וְאַחֲרֵ שִׁיטָּהָן הַדָּם עַל הַבְּהוּנוֹת נוֹטֵל הַפָּהָן מַלּוֹג הַשְּׁמָן וַיַּזְכֵּר לְתוֹךְ כֶּפֶו שֶׁל חֶבְרוֹ הַשְּׁמָאלִית וְאֵם יָצַק לְתוֹךְ כֶּפֶת עָצָמוֹ יֵצֵא. וּטוֹבֵל אֶצְבָּעוֹ

הימנית בשמן שבכפו ומזה שבע פעים בנגד בית קדש הקדושים על כל הזיה טבילה אצבע בשמן. ואם זהה ולא כוון בנגד בית קדש הקדושים לשירות. ולאחר כך יבוא אצל המערע ויתן מן השמן על מקום דם הקאים בתנוך אזן ובין ידו ובין רגלו. והנותר מן השמן שבכפו יתנו על ראש המתהר ואם לא נתן לא כפר. ישאר הלוג מתחיק לפהנים:

הרמב"ם הל' ביכורים פ"ד ח"א

ein mespet b.

כל המביא בכורים טעון קרבן ושריר ותנופה ולינה. אבל הודי אינו שווה בפל. לפי שיש שחיבין להביא בכורים ואין קורין עליהם:

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ט ח"ז

ein mespet g.

וביצד מעשה שלשון. **צ** שוחט וזורק הדם כמו שבארכנו. ומפשיט ומוציא האימוריין. ולאחר כך מנתח את הבשר

צ. כספ' משנה: וכיצד מעשה שלשן וכוי ומפריש החזה ושוק הימין ונונן האימוריים עם החזה והשוק על ידי הבעלים וכחן מניה ידו תחת ידי הבעלים ומニア הכל לפני ה' בمزורת. בפרק כל המנוחות (דף ס"א ס"ב): יליף לה מקראי. ומה שכתב וכן כל הטعون תנופה בمزורת מניפין אותו. משנה שם (דף ס"א) תנופה הייתה בمزורת ופירש רשיי תנופה בمزורת כלומר אפילו בمزורתו של מזבח יכול להניף וכל שכן במערבו שקרוב יותר להיכל עכ'ל. ואין כן דעת רבינו. ובגמרה והניף לפני ה' במזורת והא אמרת לפני ה' יכול במערב אמר ה' ממנחה דאיקרי חטא וחטא טעונה יסוד וקרין דרוםית מזרחית לא היה לו יסוד אבל הכא לפני ה' קריין בה ופירש רשיי לפי דרכו ולישנא לדפני ה' קריין בה כוותיה משמע אבל רבינו מפרש שלא אמר במערב אלא במנחה אבל בתנופה מזרח בעינן. ותמייה ליל על דברי רבינו לדפני ה' טפי משמע במערב מבמורה והיכי אפשר לומר דדורא במורה וצריך עיון:

וּמִפְרִישׁ הַחֲזָה וּשֹׂק הַיּוֹם וַנּוֹתֵן קָאִימּוֹרִין עִם הַחֲזָה
וְהַשּׂוֹק עַל יָדֵי הַבָּעָלִים וְכֵן מִנִּיחָה יָדו תְּחַת יָדֵי הַבָּעָלִים
וּמִנִּיףּ הַכֶּל לְפָנֵי ה' בַּמְזֻרָּח. וְכֵן כָּל הַטּוֹעֵן תְּנוּפָה
בַּמְזֻרָּח מִנִּיפִין אֹתוֹ:

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ט הט"ז עין משפט ד.

ה'יתה אֲשֶׁר בַּעַלְתָּה הַקָּרְבָּן אֵינֶה מִנִּיפָּה. **ו** אֲבָל הַפְּהָן מִנִּיףּ
שְׁקָרְבָּנָה טֻעָן תְּנוּפָה וְהִיא פְּסִולָה לְתְנוּפָה. וְלֹעֲלָם אֵין
אֲשֶׁר מִנִּיפָּה אֶלָּא הַטּוֹטָה וְהַגְזִירָה בַּלְבָד כִּמו שָׁבָאָרָנוּ.
וְתְנוּפָה קֹדֶמת לְהַגְשָׁה בְּכֶל מִקּוֹם:

הרמב"ם הל' תמידין ומוספיין פ"ח ח"א עין משפט ה.

כַּיִצְדָּק נְפָתָה הַלְּחָם ר עִם שְׁנִי כְּבָשִׁי הַשְּׁלָמִים. מִבְיאָ שְׁנִי
הַכְּבָשִׁים וּמִנִּיפָּם בְּעוֹדֵן חַיִם שְׁנָאָמֵר וְהַגִּיף אָתָם

ק. **כسف** משנה: היהתה אשה בעלת הקרבן אינה מניפה וכו' והאהשה כהן מניף על ידה. בפרק כל המנהות (דף ס"ח). ומה שכותב ולעולם אין אשה מניפה אלא הסוטה והנוראה בלבד. משנה בפרק קמא דקידושין (דף ל"ו). ומה שכותב ותנופה קודמת להגשה וכו'. משנה פרק כל המנהות (דף ס"א):

ר. **כسف** משנה: כיצד הנפת הלוחם וכו' ומנייפם בעודם חיים. משנה בפ' כל המנהות (דף ס"א). ומ"ש ואם הניף זה בפני עצמו וזה בפ"ע יצא. שם יליף מקראי גבי אשם ולוג שמן שטעונים תנופה כאחד ואם הניף זה בעצמו וזה בעצמו יצא ומשמעו דילפין מהתם לשני כבשי עצרת. ומ"ש ולוקח חזזה ושוק. שם (דף ס"ב) ת"ר זבחיו שלמי ציבור טעונים תנופה לאחר שחיטתה ותנופתן כמוות שהן דברי רבי וחכ"א חזזה ושוק. ומ"ש ומונחים מצד שני הלוחם. שם פלוגתא דתנאי בבריתאת ופסק כרבינו משות דמסתבר טעםיה ועוד דאבא שאל סבר כוותיה. ומ"ש ומוניח ב' ידיים מלמטה. שם במשנה. ומ"ש ומנייפ הכל כאחד במזורה במקום כל התנופות מוליך ובביא מעלה ומוריד. שם במשנה. ומ"ש ואם הניפן אחד אחד יצא. אפשר שהוא נלמד מasmesh כדברםך: ומה שכותב וכן שתי החולות נוטל כי"ג אחת מהן. זה על פי מה שנתבאר בסוף"ד שכ"ג בלחם הפנים נוטל מכל משמר חצי החולות: ושאר הבשור

פנופה'. ואם הניף זה בפנוי עצמו וזה בפנוי עצמו יצא. ולאחר כך שוחטין אותו ומפשיט. ולוקח חזה ושוק מכל אחד משניהם ומניחן באחד שטי הלחם ומניח שטי ידיו מלמטה ומניח הכל באחד במזרחה במקום כל התנופות. מוליך ומביא. מעלה ומוריד. ואם הניפן אחד אחד יצא. ולאחר כך מקטיר אימורי שני הקבשים ושאר הבשר נאכל לפהנים. וכן שטי המלחות נוטל כהן גדול אחת מהן. והשניה מתחלקת לכל המשמרות. ושתיהן נאכלות אותן הימים וחציו הלילה כבשר קדשי קדשים:

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ט ח"ז

עיין לעיל עין משפט ג

ein mespet v.

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ח ח"א

עיין לעיל עין משפט ה

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ב ח"ז

ein mespet z.

כל המנחות הקרבנות לגביה המזבח טעונות הגשה ^ש
במערב כנגד חדה של קרון דרוםית מערבית. ואינן

נאכל לכاهנים. כלומר ואינם כשר שלמים שהם קדשים קלים ונאכלים לבעלים חזן מהאימורים אבל שלמים אלו קדש קדשים הם ואינם נאכלים אלא לכاهנים. ומיש ושתיין נאכלות אותן הימים וחצי הלילה וכו':

ש. כסוף משנה: כל המנחות הקרבנות לגביה המזבח טעונות הגשה. משנה בפרק כל המנחות באות (דף ס'). ומיש שהגשה במערב. שם במשנה (דף ס"א). ומיש שהוא כנגד חזן של קרון דרוםית מערבית. ברייתא בפרק הקומץ רבה (דף י"ט): ויליף לה מקראי. ומיש ואין טעונות תנופה חזן מנחת סוטה ועומר התנופה וכו'. משנה בפרק כל המנחות (דף ס"א):

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמתיהם של גדולי ישראל, ניתן להציג בהוצאה "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

**טעונות תנוֹפה. חוץ ממנהט סוטה ועמר התנוֹפה
שׁנִיהן טעונות תנוֹפה והגשה:**

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ט הט"ז
ein meshetz z. עין לעיל עין משפט ד

הרמב"ם הל' תמידין ומופפין פ"ז הי"ב
ein meshetz t. עין משפט ט.

קצרוּהוּ ונתנוּהוּ בקפות וhabiahu לערקה וחבתוּהוּ.
וזוריַן ובוראין. ולוקחין את השעורים ומhabah בין אותו
באור. באבוב מנקב. כדי שייהי האש שולט בכלן
שנאמר 'אביב קלוי באש גרש כרמל'. מפני השמועה
למדו שאינו מדובר אלא במנחת העמר בלבד. ואמר
ש��ולין אותו שוטחין אותו בערקה והרוח מונשת בו.
ונותגין אותו לרחים של גירושות ותוחגין את השלש
סאין ומוציאין מן הכל עשרון שהיא מנגה בשלש
עשירה נפה. והשאר נפה ונאל לכל אדם. וחיב בחלה
ופטור מן המעשרות כמו שבארנו. ולוקחין זה העשרון
של סלת השעורים ובולין אותו בלוג שמן בששה עשר
בגיסן ונותגין עליו קמץ לבונה כשר המנחות. ומגפו
במזרח מוליך ו מביא מעלה ומוריד ומגישו בנגד חדה
של קרן מערבית דרוםית כשר המנחות. וקמץ

ת. **כسف** **משנה:** קצרוּהוּ ונתנוּהוּ בקפות וכיו' עד כשייר כי המנחה. גם זה משנה שם (דף ס"ז). ומיש כמו שבארנו. הוא בפי' מהל' ביכורים ופרק י"ג מהלכות מעשר ראשון:
ואימתי קומצין אותו לאחר שמקורבים מוסף היום. משוםDTD קודם. ומיש וככש העולה
בסוף הוריות (דף י"ג) אומר קודם לככש הבא עמו:

ומקטיר. והשאר נאכל לכחנים כשיידי כל המנחות. ואימתי קומץ אותו. לאחר שקריבין מוסף היום וכבש העולה קדם תמיד של בין הערבים:

ען משפט י. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ט ה"ז

היתה אשה בعلת הקרבן אינה מניפה. אבל הכהן מניף שקרבנה טעון תנופה והיא פסילה לתנופה. ולעולם אין אשה מניפה אלא הפטה והגירה בלבד כמו שבארנו. ותנופה קודמת להגשה בכל מקום:

ען משפט כ. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ב ה"א

הין והטלת שמביין עם הקרבן הם הנקראים נסכים. והטלת לבדה נקראת מנהת נסכים. ומנהת נסכים אינה

א. **casf** משנה: היה אשה בעלת הקרבן אינה מניפה וכו' והאהה כהן מניף על ידה. בפרק כל המנחות (דף ס"ח). ומה שכתב ולוולם אין אשה מניפה אלא הסוטה והנוירה בלבד. משנה בפרק קמא דקידושין (דף ל"ו). ומה שכתב ותנופה קודמת להגשה וכו'. משנה פרק כל המנחות (דף ס"א):

ב. **casf** משנה: הין והטלת שמביין עם הקרבן וכו'. פשוט הוא: ומנהת נסכים אינה טעונה לא תנופה ולא הגשה ולא לבונה. במשנה פרק כל המנחות (דף נ"ט וס"א). ומיש אבל טעונה מליח. בפרק הקומץ רבה (דף כ"א): בשלשה מקומות המלח נתונה וכו' בראש המזבח שם מולחים הקומץ והלבונה וכו' ומנהת נסכים. ומיש וכלה נשופת. פשוט הוא שהרי לא מצינו שתהא נקמצת ובחדיא תנן בפרק אלו מנהות ונסכים למזבח ואין בה לכהנים. ומיש על מזבח החיצון. גם זה פשוט שמזבח הפנימי אסור להעלות עליו כי אם קטרת בלבד כמו שמפורט בסוף פרשת תצוה. ומיש ויתנס הין ואין נותני אותו על האש. בפ' אלו מנהותאה דתנן בזו יפה כה המזבח מכח כהנים ותו ליכא וכו' והוא אכן נסכים לשיתין אולי ומאי בזו לאפוקי מדשוואל דבר שמואל המתנדב יין מביא ומזלפו על גבי אישים ופירש"י לשיתין אולי ולא לאישים. ומיש אלא מגביה ידו. אין לומר שטעמו מהתנן בפרק לולב וערבה (דף מ"ח): למנסך אומרים לו הגבה ידך שפעם אחת ניסך על

טעונה לא פנופה ולא הגשה ולא לבונה. אבל טעונה מלאה. וכך לה נשרפת על מזבח החיצון. ויתנתק הין על המזבח. ואין נותניין אותו על האש אלא מגביה ידו ריוצק על היסוד והוא יורד לשיתין:

ר' רם ב"מ הל' מעשה קרבנות פ"ג ח'ז עין משפט ל.

כל קרבנות בהמה **שיקريب היחיד בין חoba בין נדבה** סומך עליו כשהן חיין. חוץ מן הבכור והמעשר והפסח. שנאמר **וְסָמַךְ יָדוֹ עַל רָאשׁ קָרְבָּנוֹת**. מפי **השםועה למדיו שבל קרבן במשמע חוץ מפסח ובכור ומעשר :**

גב רגליו ורגמווה כל העם באתרוגיהם דבניסוך המים דוקא אמרו כן שהיא הלכה למשה מסני ואין הצדוקים מודים בה וחושין שלא יהא אותו כהן צדוקי אבל בניסוך היין אין צורך להגביה ידו מפני חששא זו אלא אורחא דמיילתא נקט: ועל מיש רבינו ויוצק על היסוד. כתוב הראב"ד זה שיבוש שלא היה יוצק על היסוד אלא בספל של יין שהיה בקרן מערבית דרוםית עם ספל של מים של ניסוך המים בחג עכ"ל. היה נראה לומר שטעמו מדרתנן בפרק לולב וערבה שני ספלים של כסף היו שם וכורו ומונקובים מהם שני חוטמים דקים וכורו מערבי של מים ומזוחהי של יין וסובר הראב"ד שכח היו עושים לכל הנכסים שהיו נוהנים אותו בספל וממנו יורד לשיתין, ורבינו סובר שמאחר שלא הוזכרו בגמרה ספלים אלא בניסוך דחג משמע שלא היו הספלים משמשים אלא לאותו ניסוך בלבד ואע"ג דתניא בספרי פ' נכסים על גבי ספלים או אינו אלא על גבי האישים אם אתה אומר כן נמצאת מכבה את המדרורה וזה מבואר בדברי הראב"ד, ל"ק דההיא כר' יהודה דאמר דבר שאין מתכוון אסור וכదוקמהה בס"פ כל התדייר (זבחים צ"ב) וاع"ג דאמרנן לאפוקי מדרשו אל דamer מזולפו על האישים לדעת רבינו יש לומר שלא ממש נימא דלספלים כיוון דאפשר דעתם דלייסוד לספלים שאמרו לאו דוקא אלא למעט שלא ינסך על גבי האישים ודוחק:

ג. כסף משנה: כל קרבנות בהמה שיקريب היחיד וכורו סומך עליהם כשם חוץ מן הבכור והמעשר והפסח וכורו. גם זה משנה שם (דף צ"ב):

ein mespet m.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ט ח'ז

ein leil ein mespet g

הרמב"ם הל' תמידין ומוסףין פ"ח ח'ז

ein mespet n.

כיצד הנפת הלחם **ר** עם שני כבשי השלמים. מביא שני הכבשים ומণיפם בעודן חיים שנאמר 'והניף אתם פנופה'. ואם הניף זה בפני עצמו וזה בפני עצמו עצמו יצא. ולאחר מכן שוחטין אותו ומפשיט. ולוקח חזה ושוק מכל אחד משליהם ומניחן הצד שתי הלחם ומניח שתי ידיו מלמطن ומניח הפל כאחד במזוח במקום כל התנופות. מוליך ומביא. מעלה ומוריד. ואם הניין אחד אחד יצא. ולאחר מכן מקтир אימורי שני הכבשים ושאר הבשר נאכל לכاهנים. וכן שתי החולות נוטל כהן גדול אחת מהן. והשניה מתחלקת לכל המשמרות. ושתייה נאכלות אותן וחציו הלילה כבשר קדשים קדשים:

ד. **כسف משנה:** כיצד הנפת הלחם וכו' ומণיפם בעודם חיים. משנה בפ' כל המנהות (דף ס"א). ומיש ואם הניף זה בפני עצמו זה בפ"ע יצא. שם יליף מקראי גבי אשם ולוג שמן שטעונים תנופה כאחד ואם הניף זה בעצמו זה בעצמו יצא ומשמע דילפין מהחטם לשני כבשי עצרת. ומיש ולוקח חזה ושוק. שם (דף ס"ב) תיר זבח שלמי ציבור טעונים תנופה לאחר שחיטה ותנופקן כמוות שהן דברי רבי וחכ"א חזה ושוק. ומיש ומניחם הצד שתי הלחם. שם פלוגתא דתנאי בבריתא ופסק קרבי משום דמסתבר טעםיה ועוד דאבא שאול סבר כוותיה. ומיש ומניח ב' ידו מלמטה. שם במשנה. ומיש ומניח הכל כאחד במורה במקום כל התנופות מוליך ומביא מעלה ומוריד. שם במשנה. ומיש ואם הניין אחד אחד יצא. אפשר שהוא נלמד מasmesholog שמן כדבוסמו: ומה שכותב וכן שתי החולות נוטל כי'ג אחת מהן. זה על פי מה שנותבואר בספר דכ"ג בלחם הפנים נוטל מכל משמר חזי החולות: ושאר הבשר נאכל לכاهנים. כלומר ואין כשר שלמים שהם קדשים קלים ונאכלים לבעים חזק מהאימורים אבל שלמים אלו קדושים הם ואין נאכלים אלא לכاهנים. ומיש ושתייה נאכלות אותן היום וחציו הלילה וכו':

את הספרים "דף הימי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמתיהם של גדולי ישראל, ניתן להציג בהוצאה "כתרם" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ס.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ג ח"י

אין סמיכה בקרבות הצבור חוץ משתי סמכות. על שער המשטלה ועל פר העלים דבר. ושלשה מן הנסחדרין סומכין עליו. ודבר זה הלאה מפני משה רבנו שאין בצבור אלא שתי סמכות:

עין משפט ע.

הרמב"ם הל' מהופרי כפירה פ"ד ה"ב

נת אחר ולא גילה בשבייעי וגילח בשמיini או אחר כמה ימים ביום שיגלה יטבל ויעריב שימושו ולמחר יביא

ה. כתף משנה: אין סמיכה בקרבות הציבור וכו'. משנה פרק שני מדרות. ומיש ושלשה מן הנסחדרין סומכין. בפרק דנסחדרין (דף ב') סמיכת זקנים בשלשה. ומיש ודבר זה הלכה מפני משה ובינו שאין הציבור אלא שתי סמכות. בסוף שתי מדרות שם:

ג. כתף משנה: נתآخر ולא גילה בשבייעי וכו'. פשות הוא במשנה פ' ג' מינין (דף מ"ד): כיצד עושים לו וכו' המצויר עומד חוץ לעוזרת ישראל. מפני שהוא מחוסר כפורים ותנן בפרק קמא דכלים שמחוסר כפורים אסור ליכנס לעוזרת ישראל. ומה שכותב כנגד פתח MOZORAH באנקופת שער ניקנור ופנוי למערב. בתורת הנים על פסוק והעמיד הכהן המטהר לפני ה' פתח אهل מועד מעמידן בשער ניקנור אחורייהם למזרחה ופניהם למערב: ושם עומדים כל מחוסרי כפירה וכו'. בפרק דסוטה (דף ח') אהא דתנן שעל פתח שער ניקנור משקין את הסוטות ומטהרים את היולדות ואת המצורעים בשלמא סוטות וכו' ומצורעים דכתיב לפני ה' אלא يولדות מיט [איילימה] משום דאתהין וקיימין אקרובנייה וכו' אה' זבין וזבות נמי אה'ין ותנא חדא מיניהו נקט: והכהן לוקח אשם של מצורע וכו'. מפורש בתורה. ומיש ואח'כ מביא את הניף זה בפני עצמו וזה בפני עצמו יצא. בת'כ דריש לה מדכטיב אותו לאשם: ומיש ואח'כ מביא את האשם של מצורע עד הפתחה ומכוון שתี้ ידיו לעוזרה וסומך שתี้ ידיו עליו ושותחטין אותו מיד ומקבלים שני כהנים את דמו אחד מקבל בכל' וכו'. בסוף נגעים: וכותב הראב'ך ואח'כ מביא אה' אין כאן אה'כ וכו'. וויל' התוספთא פ"ה דנגעים מביא אשמו ולוגו בידו ומעמידו בשער ניקנור והכהן עומד מבפנים ומצורע מבחוץ ומצורע מניה ידו תחת ידו של כבש והכהן מניה ידו על המצויר ומוליך ובביא מעלה ומוריד וסומך שתี้ ידיו עליו ונכנס ושותחו בצפון כל הסמכות שבמקדש תיקף שהיתה חוץ מזו שהיתה בשער ניקנור עכ'ל התוספთא. והראב'ך דיקיך מדקתי ני ומוליך ובביא מעלה ומוריד וסומך והדר קתני ונכנס ושותחו משמעו דבמקום שמניף שם היה סומך ותו מדקתי ני כל הסמכות שבמקדש תיקף שהיתה חוץ מזו שהיתה בשער ניקנור משמע שהסמכה הייתה תיקף

את הספרים "דף הימי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסתמוכותיהם של גדולי ישראל, ניתן להציג בהוצאה "כתרם" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

لتנופה במקום שהיה מניף ואח"כ היה הכהן נוטל האשם ממקום התנופה ונכנס ושותחו בצדון. ולרבינו ייל דהא לא מכרעא אע"פ שסמהה סמicha לתנופה לאו למיירה שייהי במקומה דמסתמא כל שאנו יכולים לסוך סמicha לשחיטה יש לנו לעשות ומ"י הרכחנו להדוחיק בזו והא דקתני כל הסמכות שבמקדש תיכף שחיטה חוץ מזו היינו לומר שהשא הרקබנות בעל הקרבן נכנס בעזרה ובמקום שרצו יכול ליכנס בעזרה אלא מכnis ידיו לעזרה שם וכאן א"א לעשות כן מפני שאין המצויר יכול ליכנס בעזרה אלא מכnis ידיו לעזרה לחיל השער וסומך שם והכהן מוליך האשם ממש לצפון העוזרת ושותחו שם והוא דקתני ונכנס ושותחו בצדון כלומר נכנס מפתח העוזרת לצפון הרוי סמicha זו מרוחקת קצת מהשחיטה ומשמע שה坦ופה הייתה חוץ לעוזרת ודבר תימה הוא. אבל מדרוך לשון רבינו נראה שבפניהם היה מניפו הכהן לבדו ואח"כ מביאו לפתח העוזרת כדי שישמור עליו המצויר אבל ק"ל דקתני בתוספתא שהמצורע היה מניף עם הכהן וצ"ע. והר"י קורקוס ז"ל כתוב שדעת רבינו דכיוון שבפרק כל הפסולים (דף לג') הביאו תוספתא זו ופיריך מינה למיד' ביה במקצת לא שמה ביה וא"כ ליעיל ידיה ולסומך וישחוו אותו שם פ"י אלא שהיו צורכים להוציא האשם מן העוזרת ולהזור ולהכניסו ומשני דקסבר האי תנא שאין אותו מקום כשר לשחיטה והיה צריך להכניסו לפנים ולא היו תיכף לסמicha, נראה מכאן דרישא דקתני בתנופת מצורע מניח ידו לאו מתרצתה היא דהא בתנופה לפני ה' בעין וא"כ הרוי כאן ביה במקצת ע"כ. אבל ודאי נראה מכאן דבתנופה לא חיישין ואין בה הכנסת יד אלא כהן מניף במקום שמניף השאר ואח"כ מוציאו בפתח לסומך גם כיון שהקשוו ליעיל ידיה ולסומך ויהיה תיכף נראה שם הכנסת יד אלא לסמicha מפני התכיפה אבל תנופה כהן לבדו מניף כי אין לחוש בה לתכיפה וגם תנופה יכול הכהן להניף בשביל הבעלים כמו שמצוינו בכמה מקומות שהקפידו על הסמicha ולא הקפידו על התנופה אף אם לא תהיה בעלים והרי השולח חטאנו כהן מניף על ידו לך לא הצריכו בה להכenis ידו כמו בסמicha וקרא דתנופה לא אמר אלא וגם דכיוון דכתיב לפני ה' צריך שנינ' במקום שמניף שאר תנופות ואע"פ שבתוספתא אמרו שסמייח ז"ל לא היה תיכף לה שחיטה כבר אמרו בפרק כל הפסולים דלמ"ד ביה במקצת לא שמה ביה מעיל ידיה וסומך להיות תיכף השחיטה ככל הסמכות שהקפידה תורה על התכיפה בהם אך לא לדעת ר"י בר"י שסובר שאין המקום כשר לשחיטת קדשי קדשים וכבר נתבאר בהל' בית הבחירה לדעת רבינו שעוד שער מזרחי שהוא שער ניקור כשר לשחיטת קדשי קדשים והכל נקרוא צפון גם נתבאר בהל' ביה המקדש דביה במקצת לא שמה ביה וכיוון שכן ה"ז מכניס ידיו וסומך כמ"ש כאן ושותחין שם דתיכף לסמicha שחיטה ככל הסמכות עכ"ל. ומ"ש הראב"ד כמו שהגתה למעלה הוא מ"ש אין כאן אח"כ. ומ"ש ואחד בידו הימנית ומעරת לידי השמאלית וכיו' עד פסל. בתוספתא פ"ק דזבחים והר"י קורקוס ז"ל כתוב דאיתא בתוספתא (פרק בתרא) דנגעים זה שקיבל בכל מתקבל בימין וזה שקיבל ביד מתקבל בשמאלו ואם שינה פסל וזה הפך ממה שכח רבינו ונדחק בפיורשה דמאי דקתני זה שקיבל ביד מקבל בשמאלו היינו לומר שקיבל בשמאלו מן הימין שקיבל בה מהבאה ואם שינה שקיבל מן הבאה פסל: הכהן שקיבל מkickת הדם בכלי וכמו' עד ואם לא נתן לא כיפר. הכל בסוף

קָרְבָּנוֹתִיו אַחֲרֵ שִׁיטָּבֵל פְּעֵם שְׁנִיה בָּמוֹ שֶׁבָּאָרְנוֹגָה. כִּי צַד
עוֹשֵׂין לוֹ. הַמְצָרָע עֲוֹמֵד חַוֵּץ לְעַזְרָת יִשְׂרָאֵל כְּנֶגֶד פֶּתַח
מִזְרָחִית בַּאֲסֻקְּפָת שַׁעַר נִיקְנוֹר וּפְנִיוֹ לְמַעַרְבָּד וּשְׁמָם
עֲוֹמְדִים כָּל מְחֻסְּרִי בְּפִרְהָה בְּעֵת שְׁמַטְהָרִין אָוֹתָן וּשְׁמָם
מִשְׁקִין אֶת הַסּוֹתּוֹת. וַהֲפַהּן לְוַקְמָה אָשָׁם שֶׁל מְצָרָע
כַּשְׁהַוָּא חַי וּמְגִיףּוּ עִם לֹג הַשְּׁמָן בְּמִזְרָח כְּדַרְךָ כָּל
הַתְּנוּפּוֹת. וְאֵם הַגְּנִיףּ זֶה בְּפִנֵּי עָצָמוֹ וְזֶה בְּפִנֵּי עָצָמוֹ יֵצֵא.
וְאַחֲרֵ כֵּה מַבְיאָ אֶת הָאָשָׁם שֶׁל מְצָרָע עַד הַפְּתַח וּמַכְנִיס
שְׁתִּי יָדַיו לְעַזְרָה וּסְמָךְ עַלְיוֹ וּשׁוֹחְטִין אֹתוֹ מִיד.
וּמְקַבְּלִין שְׁנִי כְּהָנִים אֶת דָמוֹ. אַחֲד מְקַבְּל בְּכָלִי וּזְוּרְקוּ
עַל גַּבְיֵי הַמְזֹבֵח וְאַחֲד בְּיַדְוֹ הַיְמִינִית וּמַעֲרָה לִידְוֹ
הַשְּׁמָאלִית וּמִזָּה בְּאַצְבָּעָו הַיְמִינִית. וְאֵם שְׁנָה וּמְקַבְּל
בְּשֶׁמֶאל תְּחִלָּה פֶּסֶל. הַכֹּהֵן שָׁקַבֵּל מִקְצָת הַדָּם בְּכָלִי
מוֹלִיכּוּ וּזְוּרְקוּ עַל הַמְזֹבֵח תְּחִלָּה. וְאַחֲרֵ כֵּה יָבֹא הַכֹּהֵן
שָׁקַבֵּל הַדָּם בְּכֶפֶו אַצְלֵ הַמְצָרָע. הַכֹּהֵן מַבְפִּגְנִים וְהַמְצָרָע
מִבְּחִזֵּקָה. וּמַכְנִיס הַמְצָרָע רָאשׁוֹ וּנוֹתֵן הַכֹּהֵן מִן הַדָּם
שְׁבֶכֶפֶו עַל תְּנוּךְ אַזְנוֹ הַיְמִינִית. וְאַחֲרֵ כֵּה יְכִנִּיס יָדָוֹ

נעימים. ומ"ש וְאֵם נָתַן עַל הַשְּׁמֶאל לֹא יָצָא. שֶׁמְדָלָא כְּרַ"שׁ. וּמְיִישָׁ וּוֹצָק לְתוֹךְ כְּפֹו של חַבְירָו
הַשְּׁמֶאלִית וּכֹן מִ"שׁ וּטוֹבֵל אַצְבָּעוֹ הַיְמִינִית. בָּסוּרָגְעִים. וּמְיִישָׁ עַל כָּל הַזְּהָה טְבִילָת אַצְבָּע בְּשֶׁמֶן.
בַּתְּ"כ. וּמְיִישָׁ וְאֵם הַזָּה וְלֹא כְיוֹן כְּנֶגֶד בֵּית קָדְשִׁים קְדָשִׁים כְּשִׁירָות. נְרָאָה דְהִיָּנוּ מַדְתָּנִי בְּתוֹסְפָתָא
פִּיק דּוֹבְחִים הַזְּיוּת שְׁבָמְצָרוּע שְׁהָזָן שְׁלָא לְשָׁמָן שְׁאַיִם מְכוֹנוֹת הַרִּי אֶלָּו כְּשִׁירָות. וְמָה
שְׁכַתֵּב וְאַחֲרֵיכָא אַצְלֵ מְצָרוּע וּכֹרֵ וְאֵם לֹא כִּיפְרָה. בְּפִרְקָה בְּתַרְאָה דְּנָגָעִים אֵם נָתַן כִּיפְרָה
וְאֵם לֹא נָתַן לֹא כִּיפְרָה דְּבָרֵי רַ"ע רַ"ע בֵּן נֹרֵי אָוֹרֵ שִׁירִי מְצָהָה הָן בֵּין שְׁנָתָן בֵּין שְׁלָא נָתַן
כִּיפְרָה וּמַעֲלִין עַלְיוֹ כָּאַילּוֹ לֹא כִּיפְרָה וּמִיְתֵּחַ לְהַבְּרִישׁ זְבָחִים (דַּף י"ה) וּמַפְרָשָׁה לְהָה. וְמָה שְׁכַתֵּב
וּשְׁאַר הַלוֹג מַתְחָלֵק לְכָהָנִים. מְשַׁנֵּה בְּסִיף כָּל הַתְּדִיר (דַּף צ"א):

הימנית ויתן על בָּהֵן יְדוֹ וַאֲחַר כֵּה יִבְנִיס רֶגֶלׁוֹ הַיְמָנִית ויתן על בָּהֵן רֶגֶלׁוֹ וְאֶם נִתְן עַל הַשְּׂמָאל לֹא יֵצֵא. וַאֲחַר כֵּה יִקְרִיב חַטָּאתוֹ וַעֲזָלָתוֹ. וַאֲחַר שִׁיטָּן הַדָּם עַל הַבְּהוּנוֹת נוֹטֵל הַפְּהָן מַלוֹג הַשְּׁמָן וַיַּזַּק לְתֹזֵךְ כְּפֹו שֶׁל חֶבְרוֹ הַשְּׁמָאֵלית וְאֶם יֵצֵק לְתֹזֵךְ כְּפֹו עַצְמוֹ יֵצֵא. וַטּוּבֵל אַצְבָּעוֹ הַיְמָנִית בְּשֶׁמֶן שְׁבַכְפֹו וַמֵּה שְׁבַע פֻּעָם כְּנֶגֶד בֵּית קָדֵשׁ הַקָּדְשִׁים עַל כָּל הַזִּיה טְבִילַת אַצְבָּע בְּשֶׁמֶן. וְאֶם הַזִּיה וְלֹא כִּיּוֹן כְּנֶגֶד בֵּית קָדֵשׁ הַקָּדְשִׁים כְּשָׁרוֹת. וַאֲחַר כֵּה יִבּוֹא אַצְלֵה המצְרָע ויתן מִן הַשְּׁמָן עַל מָקוֹם דָם הָאָשָׁם בַּתְנוֹךְ אָזֶן וּבָהֵן יְדוֹ וּבָהֵן רֶגֶלׁוֹ. וְהַנּוֹתֵר מִן הַשְּׁמָן שְׁבַכְפֹו יִתְגַּנֵּג עַל רָאשׁ הַמְתַטְתֵּהֶר וְאֶם לֹא נִתְן לֹא כְפֹר. וְשָׁאָר הַלּוֹג מתחלק לפהנים:

הרמב"ם הל' מהומרין כפרה פ"ד ה"ב

עין משפט פ.

עיין בסעיף הקודם

הרמב"ם הל' תמידין ומוספיו פ"ח הי"א

עיין לעיל עין משפט נ

דף סא:

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ט הט"ז עין משפט א.

היתה אשה בעלת הקרבן אינה מניפה. אבל הכהן מניף שקרבנה טעון תנופה והיא פסולה לתרנופה. ולעולם אין אשה מניפה אלא הפטטה והגזרה בלבד כמו שבארנו. **ותנופה קודמת להגשה בכלל מקומות:**

๔. כسف משנה: היה אשה בעלת הקרבן אינה מניפה וכי ויהא כהן מניף על ידה. בפרק כל המנחות (דף ס"ח). ומה שכתב ולוולם אין אשה מניפה אלא הסוטה והגזרה בלבד. משנה בפרק קמא דקידושין (דף ל"ו). ומה שכתב ותופה קודמת להגשה וכי. משנה פרק כל המנחות (דף ס"א):